

За детството,
за хубавитѣ дни
и за безкрайната закрила
на старитѣ подъ тая стрѣха.
Но тѣ измрѣха
и днеска кой ще ни закриля?
О, кой ще ни закриля днесъ
срѣдъ тоя мракъ обвинѣ земята,
когато всички сж заспали?

Камбаната звѣни за Рождество.
И се разсъмва. Никой нѣма.
Така ли
ще минемъ ние своя пжтъ
безъ майка, близки и другари?
О, бабо,
стани и днесъ като преди
да те погледамъ въ тъмната премѣна,
стани и радостна ни възвести:
роди, роди се!
И ти ли, както всички, спишъ?
Стани и вижъ:
навънъ е день,
навънъ свѣтътъ е възроденъ,
надъ покривитѣ свѣтълъ снѣгъ блести.
О, бабо, подъ земята сънъ заспала,
пѣтелтъ пѣй, но се не будишъ ти.